

HOOFDSTUK XXIV

Aan de rij der voorspellingen, over een zevental volken in de hoofdstukken 13 tot 23 vervat, sluit zich zonder geschrift of eenigen overgang een andere rij aan, die welbezien doorloopt tot hoofdstuk 35, doch waarvan hoofdstukken 21 tot 27 inzonderheid een doorlopend geheel bevatten en dezelfde vreeselijke en dan weer heerlijke gebeurtenissen beschrijven. Alle afgemetene verdeelingen, die van deze hoofdstukken gemaakt zijn, kunnen we vrij als een mislukking beschouwen, gelijk J. A. Alexander schreef: „The attempts which have been made to subdivide this portion of the book are for the most part arbitrary.”

Het verband dezer hoofdstukken met de voorgaande denken we ons als volgt: De gerichten, die daar over de verschillende landen en volken werden uitgesproken, worden hier als in een brandpunt samengevat. De bijzondere godsgerichten worden hier het algemeene volkengericht, dat zal plaats grijpen als de Heere Jezus Christus met Zijn Gemeente tot de aarde zal wederkeeren. Wat er met een afzonderlijke stad als Tyrus gebeurde, zal dan geschieden met al de steden der volken: ze zullen ganschelijk verwoest worden. Waren de vorige gerichten veelal slechts plaatselijk en betrekkelijk, dan zal de gansche zondige en zuchtende schepping, land en zee, stad en woestijn, hemel, aarde en hel bewogen worden. Kwam daar de heerlijkheid na het gezicht slechts als eene lichtende ster in den nacht te voorschijn, hier worden we, in tegenstelling met het groote gericht, gedurig gewezen op de groote heerlijkheid daarna volgende.

Ten deele is hiermede ook reeds het onderwerp dezer voorzeggingen aangegeven. Sommige uitleggers denken hier aan den inval van Sanherib onder Hiskia's regeering, anderen aan de verwoesting van Jeruzalem door Nebukadnezar en de wegvoering naar Babel, weer anderen aan de tijden onder de Makkabeesche vorsten. Ook zijn er die willen gedacht hebben aan de verwoesting van Jeruzalem door Titus, terwijl er weer anderen zijn, die ze laten slaan op het einde der wereld of op den jongsten dag. Naar onze overtuiging houden deze beschouwingen geen rekening met het karakter der goddelijke voorzegging, die op een of andere manier altoos weer uitmondt, niet in den oceaan der eeuwigheid, maar in den grooten dag des Heeren, den geduchten eindtijd en wat daarmede verbonden is. Calvijn schreef inzake deze profetieën: „Dat hier aan een tafereel van het einde der wereld of van den Jongsten Dag te denken valt, kan ik niet gelooven.” Geen wonder, want in deze voorspellingen hebben we allerlei heerlijke tafereelen op deze wereld zooals die er na haar einde en na den jongsten dag niet zouden kunnen zijn. Wij zullen overvloedig gelegenheid hebben om te doen zien, dat het hoofdthema van deze hoofdstukken is de verbreking van alle ongoddelijke wereldmachten met al hunne kennis en kunst en cultuur, alsmede dat het rijk van onzen Heere Jezus Christus met kracht en majesteit zich zal verheffen op de puinhoopen der vergane wereldmachten. Zelfs de Roomsche verklaarders blijven hier niet stil staan bij de gerichten van het verleden, maar denken aan het wereldgericht, het is zeker niet overbodig om hier aan toe te voegen, dat we bij deze futuristische opvatting dezer hoofdstukken wel ter dege willen

toestemmen, dat de profeet wel eens trekken geeft, die in het verleden aanvankelijk reeds eene vervulling erlangden.

Algeheele Verwoesting der Aarde

VERZEN 1 TOT 4

- 1. Ziet, de HEERE maakt het land ledig, en Hij maakt het woest; en Hij keert deszelfs gestaltenis om, en Hij verstrooit zijne inwoners.**
- 2. En gelijk het volk, alzoo zal de priester wezen; gelijk de knecht, alzoo zijn heer; gelijk de dienstmaagd, alzoo hare vrouw; gelijk de koper, alzoo de verkoper; gelijk de leener, alzoo de ontleener; gelijk de woekeraar, alzoo die, van welken hij woeker ontvangt.**
- 3. Dat land zal ganschelijk ledig gemaakt worden, en het zal ganschelijk beroofd worden: want de HEERE heeft dit woord gesproken.**
- 4. Het land treurt, het verwelkt; het aardrijk kweelt, het verwelkt; de hoogsten van het volk des lands kwelen.**

Na ernstige overweging komt het ons voor dat we het woord land hier door aarde of aardrijk hebben te vertalen. In het eerste vers hebben we het beeld van een vat of flesch. Gelijk de inhoud daarvan wordt uitgestort door omkeering, alzoo wordt ook eens het aardrijk van zijne inwoners beroofd. Het woordje ziel wijst op iets zeer gewichtigs en verschrikkelijks. Vgl. hoofdstuk 2; Zef. 1 en Zach. 12 tot 14. Uit verzen 6 en 13 blijkt echter dat er in dien dag een overblijfsel der volken zal zijn in het midden der volken. In dien grooten dag der gramschap Gods zullen alle standen en rangen worden uitgewischt, zoo leert ons vers 2. Zonder aanzien des persoons zal Christus rechtvaardiglijk oordeelen. Hierop wees ook reeds hoofdstuk 11:3-5.

De HEERE heeft dit woord gesproken, daarin is de vastigheid op de zekere vervulling van dit woord gegeven. Gewis, het volkengericht en het daaruit voortspruitend volkenheil, is het doorlopend hoofdthema der profeten. De taal is hier zeer absoluut: alle klassen en het gansche aardrijk worden verwoest en de benauwdheid zal onuitsprekelijk groot zijn. Men telt slechts de werkwoorden, die in vers 4 gebezigd worden om de groote ellende te beschrijven: treurt, verwelkt, kweelt, verwelkt, kwelen. Deze woorden worden daar zoo maar niet dichtertlijk zonder meer op elkander gestapeld, maar vertegenwoordigen een vijfvoudig wee.

Verband tusschen Zonde en Straf

VERZEN 5 EN 6

- 5. Want het land is bevekt vanwege zijne inwoners: want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwig verbond.**

6. Daarom verteert de vloek het land, en die daarin wonen, zullen verwoest worden; daarom zullen de inwoners des lands verbrand worden, en er zullen weinige mensen overig blijven.

De aardbewoners hebben de schoone schepping des Heeren bezoedeld. Daarom zal de Heere komen om te verderven hen, die de aarde verderven, Openb. 11:18. Het aardrijk is bevuurd met het bloed en de tranen der onschuldigen. Men heeft Gods wetten overtreden, Zijne inzettingen veranderd en Zijn heilverbond vernietigd. Deze drie woorden tezamen beschrijven, dat men des Heeren Woord verworpen heeft en alle instellingen, op dat Woord gebaseerd, verbroken heeft. Deze beschrijving teekent onze afvallige tijden op zeer duidelijke wijze.

Daarom verteert de vloek het land - daarom zullen de inwoners des lands verbrand worden. Dit dubbel daarom wijst op het verband tusschen de ongehoorzaamheid aan Gods Woord en de straf. Ongehoorzaamheid keert alles onderstboven en haalt de vloek over zich. De welvaart van een land begint te kwijnen zoodra de inwoners daarvan God den rug beginnen toe te keeren. De goddelooze bewoners der eerste wereld brachten een vloed van water over zich en de goddelooze aardbewoners der tweede wereld zullen een vloed des vuurs over zich brengen. Zij zullen verbrand worden door de gloeihitte van den toorn Gods.

Groote Bitterheid der Ziel

VERZEN 7 TOT 12

7. De most treurt, de wijnstok kweelt, allen, die blijhartig waren, zuchten.

8. De vreugde der trommelen rust; het geluid der vroolijk huppelenden houdt op, de vreugde der harp rust.

9. Zij zullen geenen wijn drinken met gezang; de sterke drank zal bitter zijn dengenen, die hem drinken.

10. De woeste stad is verbroken, al de huizen staan gesloten, dat er niemand inkomen kan.

11. Er is een klagelijk geroep op de straten, om des wijns wil; alle blijdschap is verduisterd, de vreugde des lands is heengevaren.

12. Verwoesting is in de stad overgebleven, en met gekraak wordt de poort in stukken verbroken.

Deze verzen zeggen, dat er zelfs in den wijnoogst, wanneer er steeds groot vreugdebedrijf was, geene blijdschap zal zijn. Door de woeste stad, versta men niet Jeruzalem, doch de wereld, onder het beeld eener groote stad. Kennelijk wordt hier echter ook aan de ontvolking der stad door Nebukadnezar gedacht.

Het Bekeerde Overblijfsel der Volken

VERZEN 13 TOT 16a

13. Want in het binnenste van het land, in het midden dezer volken, zal het alzo wezen, gelijk de afschudding des olijfbooms, gelijk de nalezingen, wanneer de wijnoogst geëindigd is.

14. Die zullen hunne stem opheffen, zij zullen vroolijk zingen; vanwege de heerlijkheid des HEEREN zullen zij juichen van de zee af.

15. Daarom eert den HEERE in de valleien, in de eilanden der zee den naam des HEEREN, des Gods van Israël.

16a. Van het uiterste einde der aarde hooren wij psalmen, tot verheerlijking des Rechtvaardigen.

Van Hamelsveld heeft de gedachte van vers 13 goed gegrepen als hij vertaalt: „Dus staat het binnen 's lands (Juda); doch onder vreemde volken zal het zijn gelijk,” enz. Dan keert de profeet weer terug tot het beeld van den oogst, doch nu op een andere wijze dan boven. Daar werd aangetoond dat er geene oogstvreugde meer zou zijn, hier dat er slechts een gering overblijfsel zal zijn, dat tot God bekeerd wordt. De vergelijking van het overblijfsel met de nalezingen van een oogst vonden we ook reeds in 17:6. De Schrift leert ons dat er een verleden, een tegenwoordig en twee toekomstige overblijfselen zullen zijn: een uit Israël en een uit de volken. Wij doen wijs om hier niet een van deze twee toekomstige uit te sluiten. Gelijk een tros druiven of een enkele olijf ten dage des oogstes het zoekende oog der inzamelaars kan ontgaan, alzo zullen er enkele overblijvende menschen op aarde zijn na de ontzaggelijke gerichten Gods. Wanneer we de beschrijvingen der groote verdrukking lezen met al hare oordeelen van de zeven zegelen, bazuinen en fiolen, dan zou men licht op de gedachte kunnen komen, dat er geen enkele sterveling in het leven blijft, doch de Schrift leert ons overvloedig dat er wel een overblijfsel zal zijn, beide van Israël en de volken. Tot recht verstand van het profetisch Woord is het van het grootste belang om dit wel in te zien. Want het is dit overblijfsel waaruit de bekeerde volken van het vreedrijk zullen ontstaan. Dus leeren deze verzen ons ook klaarlijk, dat er niet alleen een overblijfsel, maar bepaaldelijk een bekeerd overblijfsel zal zijn. Van de vergelegen kusten der zee klinkt dan een vroolijk lied vanwege de heerlijkheid des Heeren. De Heere Jezus is dan teruggekeerd en vertoont Zijn luister op aarde. Voor valleien staat lichten d.i. het Oosten, terwijl de eilanden der zee staan voor het Westen. Wat is eindelijk het doel van hun lied? Zij psalmen tot verheerlijking des Rechtvaardigen, d. i. Christus. Vanwege de gerichten, die Hij op aarde gezonden heeft, heeft dit overblijfsel der wereld eindelijk gerechtigheid geleerd.

De Groote Verdrukking

VERZEN 16b TOT 20

16b. Doch nu zeg ik: ik word mager, ik word mager, wee mij! de trouwelozen handelen trouwelooslijk, en met trouweloosheid handelen de trouwelozen trouwelooslijk.

17. De vrees, en de kuil, en de strik over u, o inwoners des lands!

18. En het zal geschieden, zoo wie voor de stem der vreeze vlieden zal, die zal in den kuil vallen; en die uit den kuil opklimt, die zal in den strik gevangen worden: want de sluizen in de hoogte zijn opengedaan, en de fondamenten der aarde zullen beven.

19. De aarde zal ganschelijk verbroken worden, de aarde zal ganschelijk vaneen gescheurd worden, de aarde zal ganschelijk bewogen worden.

20. De aarde zal ganschelijk waggelen, gelijk een dronkaard, en zij zal heen en weder bewogen worden, gelijk eene nachthut; en hare overtreding zal zwaar op haar zijn, en zij zal vallen, en niet weder opstaan.

De beschrijving keert hier weder terug naar de verschrikkingen van den toorn Gods op aarde. Zie ook II Thess. 1:7-10. Hij plaatst hier de heerlijkste lofzangen naast het hartverscheurendst gejammer, omdat deze twee in de toekomst des Heeren zoo dicht naast elkander zullen liggen. In het oorspronkelijke komt dit alles nog veel schooner uit dan in de vertalingen. Daar vinden we allerlei woordspelingen en klanknabootsingen. In vers 17 zouden we die het best kunnen weergeven door gehuil, kuil en muil. Het beeld is daar van de jacht op wilde dieren ontleend en van de vangst en de angst derzelve. We hooren het wild gedierte als het ware huilen en we zien ze met opgesperden muil nederliggen in kuil of strik, het eene oordeel zal het andere met verpletterende snelheid opvolgen. Wie denkt hier niet aan de zegelen, trompetten en toornschalen der gramschap Gods? Daarheen toch wijst de Heilige Geest als Hij zegt dat de sluizen in de hoogte open gedaan zijn. De machten van den hemel, de aarde en de hel bewegen zich dan tegen het zondig mensdome. De aarde zal dan verbroken, gescheurd en bewogen worden. De schrikkelijkste natuurtafereelen zullen plaats grijpen. De twee beelden van een dronken man en van een nachthutje, of beter, nachtleger, wijzen op de geweldige aardbeving, die dan zal plaats hebben. De zonde zal als een zware last de wereld verpletteren, zoodat ze zal vergaan.

Het Gericht aan de Kwade Engelen door Christus en Zijn Heiligen

VERZEN 21 TOT 23

21. En het zal geschieden te dien dage, dat de HEERE bezoeking doen zal over de heirscharen des hoogen in de hoogte, en over de koningen des aardbodems op den aardbodem.

22. En zij zullen samenvergaderd worden, gelijk de gevangenen in eenen put, en zij zullen besloten worden in eene gevangenis, maar na vele dagen weder bezocht worden.

23. En de maan zal schaamrood worden, en de zon zal beschaamd worden, als de HEERE der heirscharen regeeren zal op den berg Zion en te Jeruzalem, en voor zijne oudsten zal heerlijkheid zijn.

Tot recht verstand van deze verzen ga men naar I Cor.6:1-8 en Ef.6:10-19 en Openb. 20:1-10. Daar zijn geestelijke boosheden in de lucht, en die worden bedoeld met de heirscharen des hoogen in de hoogte en niet de hemelsche lichamen als voorwerpen der afgoderij beschouwd. Dat ook de grooten der aarde hier niet bedoeld zijn, kunnen we daaruit afleiden, dat deze afzonderlijk vernield worden. Zij worden samenvergaderd en gesloten in een put, een afgrond als hunne gevangenis. Hier dienen we vooral te weten, dat geene profetie der Schrift is van eigen uitlegging, II Petr.1:20; want Openb. 12:9; 19:19, 20 en 20:1-8 geven ons op deze woorden een onfeilbare commentaar.

Na vele dagen zullen die kwade engelen bezocht worden. Dit komt ook ten volle overeen met Openb.20. De duur dier vele dagen moge hier niet zijn aangegeven, wij weten toch dat ze een tijd van duizend jaren zullen zijn. De duivel van het tooneel en Christus zal regeeren met Zijn oudsten op den berg Zion. Hij zal als Koning der Joden allereerst en allermeeft Zijn heerlijkheid in Jeruzalem openbaren. Het licht der zon en maan zullen dan verbleeken bij Zijn schitterglans, want Hij is de eigenlijke Zon, de Zon der gerechtigheid. Hij zal regeeren als de Jehova Zebaoth. Daarin ligt Zijn Godheid, Zijne macht en Zijn leger van oudsten. Het is niet recht duidelijk wie de oudsten zijn. Men kan dit woord nemen als een eeretitel voor al Zijne heiligen of men zou zeer geschikt kunnen denken aan Zijn Apostelen, die naar luid Zijner belofte in dien dag op twaalf tronen zullen zitten, oordeelende de twaalf geslachten Israëls.